

STEŽICE

ŠTEVILKA 3

SŠPTNU Novo mesto

1985

STEZICE

Glasilo učencev Srednje šole pedagoško in tehniško naravoslovne usmeritve Novo mesto

LETO: 1984/85

ŠTEVILKA: 4

UREJUJE UREDNIŠKI ODBOR: K. Gačnik, L. Kuntarič, S. Oberžnik,
A. Obregar, N. Rajer, D. Rapuš, D. Zagorc

GLAVNI UREDNIK: Lucija Kuntarič

MENTOR: prof. Janez Kolenc

LIKOVNA OPREMA: Karla Gačnik, Natalija Rajer

Naklada 250 izvodov.

Cena posameznega izvoda 50,00 dinarjev.

Praznovanje kulturnega praznika se je od pred leti do danes zelo spremenilo. Se ko sem bil v osnovni šoli, se spominjam, da je bil kulturni praznik le nekak spomin na smrt Franceta Prešerna. Odšli smo na proslavo, poslušali recitacije Prešernovih pesmi in to je bilo vse. Danes pa se pomen 8. februarja močno spreminja. Različne okoliščine nas silijo, da nam ta datum pomeni nekaj več kot dan brez pouka. Zavedati se moramo, da to ni praznik samo umetnikov ali kulturnikov, ampak da je to praznik vseh nas, vseh Slovencev.

V ta namen je bil tudi letošnji dan kulture nekoliko drugačen. Vse dejavnosti so bile usmerjene v to, da se vsak posameznik nekam vključi, začne gibati tudi na kulturnem področju. S tem ne mislim, da bi morali vsi postati glasbeniki, likovniki ali pesniki, ampak bi si morali izostriti čut za kulturne stvari. Znati bi morali prisluhniti, pogledati, primerjati, skratka se zanimati za kulturo. Večina jih namreč reče: "Oh, saj jaz nič ne znam, kaj se pa to mene tiče!"

Vendar to še zdaleč ni glavni namen kulturnega praznika. Kultura je namreč poleg jezika simbol in bistvo vsakega naroda, zato bi moral biti kulturni dan manifestacija slovenstva. Vsak bi se moral zavedati pomena kulture. Moramo vedeti, da je prihodnost vsakega naroda zajamčena le, če bo ta sam spoštoval svoj jezik, svojo kulturno dediščino in na njej gradil naprej. Prav tega pa se marsikdo ne zaveda ali se noče zavedati. Dokaz za to so naši predstavniki, delegati, ki naj bi zastopali Slovence, pa tajijo materin jezik v svoji domovini. Ne moremo pričakovati, da bo narod spoštoval druge, če še lastnega jezika ne zna spoštovati. V zablodi smo, če mislimo, da smo po svetu poznani po dosežkih v gospodarstvu ali na vojaškem področju. Glas Cankarja,

Prešerna in še drugih naših velikih mož pa sega po vsem svetu. Na Kitajskem prebirajo Prešernove pesmi, v Avstriji stoji spomenik Cankarju, v Ameriki pojejo slovenske ljudske pesmi, v Ljubljani pa Slovenec govori tuj jezik. Dokleč se ne bomo zavedli tega, da je naša moč le v kulturi, da smo na vojaškem in gospodarskem področju praktično ničla, do takrat nam ni treba pričakovati boljše prihodnosti. Žal pa tega med ljudmi ni. Kultura je le pojem, kateremu so namenjene minimalne vsote denarja, in še ta je razsipavanje z družbenimi sredstvi. Veliko je med nami takih, ki na leto ne prebere nobene knjige, češ da so predrage za kupovanje, je pa pri vsaki "pasji procesiji" zraven, ki povrh vsega še veliko stane. Mislim, da so kultura in z njo redki posamezniki preveč ločeni od vseh nas. Potrošniška družba je pripeljala sodobnega človeka do misli, da je kultura nepotrebna. Vendar smo v zmoti. Tako mnenje nas ne bo pripeljalo nikamor. Posebno usodno zna biti za tako majhen, komaj dvamilijonski narod, kot smo Slovenci. Rešiti nas more le kultura, a ne tako, kot je danes, ampak kultura vsakega posameznika. Vsi bi morali imeti potrebo tudi po nečem duhovnem in ne le po materialnih dobrinah. Ko bi to doumeli in bi prenesli kulturo tudi v gospodarstvo, saj je kultura mnogo širša, kot si mislimo. Tudi izdelovanje avtomobilov zahteva kulturo in ko bomo to odkrili, potem bodo za Slovence nastopili boljši časi.

Kulturni praznik ne bi smel biti le 8. februar ali teden kulture, ampak bi ga morali raztegniti skozi vse leto. Šele takrat bo uresničen pravi namen kulturnega praznika, ko se bomo zavedli kaj je kultura in kakšen je njen pomen. S tem bo rešen tudi marsikateri tak problem, ki sedaj teži človeštvo in na prvi pogled nima nobene zveze s kulturo.

Franci Jaklič, 3.e

DAN POTEM

Stopim iz hiše,
vidi se dim,
gledam in mislim,
srečen živim.

Življenje je lepo,
če ga živiš,
ponuja se samo,
da ti ga spremeniš.

Včeraj mi na vratih
je poštar pozvonil,
takoј sem vedel,
poziv za vojsko sem dobil.

Ostal sem tak, kot sem,
nisem šel odpret,
pogasil vse luči
in se skrili v klet

Toda že sem spoznal,
da nekđaj bo treba v boj,
da obranim domovino,
da rešim narod svoj.

POT DO UPANJA

Teško je uspeti prvič.
Zastaviš si novi cilj,
poskušaš, garaš,
stojiš pred pragom ustvaritve.

Toda kako naprej?

Zmedeno ostaneš na križpotju.
V mislih se preliva sto vprašanj.
Odgovor ne poznaš,
zate ni odrešitve.

Boš poskušal drugič?

Damir Žbogar

NISI NESMRTEN

Vsaka beseda,
ki jo izgovoriš, izpuhti;
vsak kamen,
ki ga brcneš,
se izgubi;
vsak človek,
ki ga vidiš, umre.

Kako boš puščal sledi,
ko bodo črke zbrisane?
Kam boš vklesal besede,
ko bodo skale razdrobljene?
Komu boš govoril,
ko te nihče ne bo poznal?
Kako boš obstajal,
ko boš pozabljen?

USTROJEVANJE

V vsem svojem nemiru
moraš ostati miren.
V vsem svojem zunanjem izgledu
moraš biti lep.
V vseh svojih napakah
moraš ostati popoln.
V vsej svoji otroškosti
moraš biti odrasel.
V vsej svoji človečnosti
moraš postati nečloveški.

To želijo postarani od tebe,
to terjajo odrasli od tebe.
Poln idej in nasvetov,
besed in izrekov
moraš ostati neslišen -
moraš biti tih.

Maja

Skrivnostne poti v žaru tvojih oči...
Obledele sanje mejijo na resničnost.
Upanje tli v pogašenem ognju.
Voda šumi v čaru noči.
Vabi me brezno globoko v neskončnost življenja.
Prostor in čas - le nema spomina...

Dolgočasni popoldnevi,
ki se iztekajo.
Temne koprane mraka valove.
V kotičkih sobe pustošijo strahovi.
Nekje na sredi zdolgočasen človek...
Zaspanost v njem...
Bolečina je prodrla v njegov svet.

Turoben dan...
Na okensko steklo se lepijo snežinke.
Morje beline...
Obhajajo me zle slutnje.
Mrak se spušča.
Prihajaš odet v temo,
zavit v sanje.
Misli beže po kotičkih sobe.
Nemir v srcu...
Trepet v očeh...
Le beseda, dve...
Spomin...
Odhajaš zavit v koprane mraka.
Dan ugasne v temo!

Nika

PETEK, 13. XII. 1999

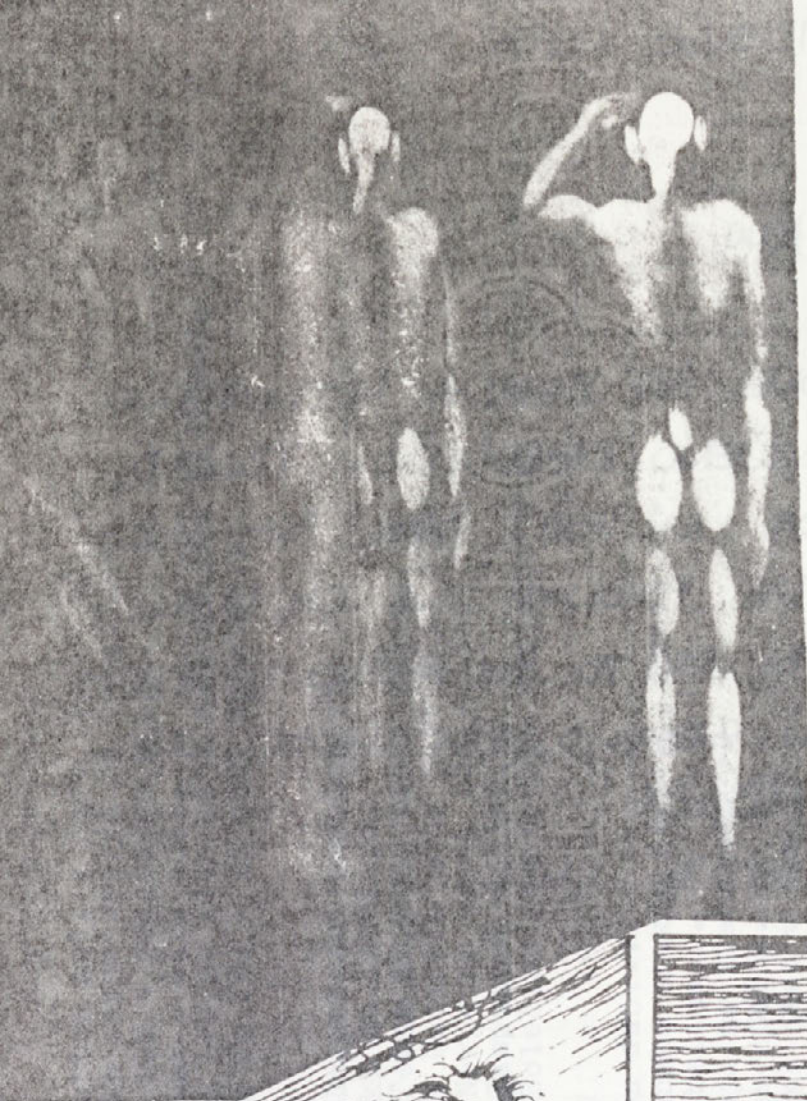
ŽE TRI TEDNE SE ZEMLJA NEPRESTANO
TRESE, VSE JE UNIČENO, RAZRUČENO. PROPAD,
ŠIKŠENJA SKORAJDA NI VEČ. SAMI SVA, JAZ
IN NEKO DEKLE. NE POZNAM JE. OH, KAKO
BI BIL VESEL, KO BI VSE TO ŽE MINILO. EKSPLO-
-ZIJA VSAKIH NEKAJ SEKUND, KRIK, GROZNI KRIKI
RAZTRGANIH LJUDI - GROZA!

AH, NAJRAJE BI UMRL.

SREDA, 22. III. 2000

NOJ ROJSTNI DAN!

DA TO JE DAN, KI SEM GA ČAKAL. TANKO REČEM,
DA JE TO MOJE DRUGO ROJSTVO. VSE SE JE
UMIRILO; MIR, KAKŠEN "BLAŽEN" MIR

MOLE V
PETER, 18, VII
SEE THE
THESE ARE THE
ILLUSTRATIONS
IN THE DEN
BY THE
THEY WERE
PASTORAL
THE

MIKOGAR NI, RAZEN VSE IN MENE.

TO JE BIL MOJ ZADNJI ZAPISV DNEVNIK
OD TU NAPREJ NISEM VEČ PISAL, NI BILO KAJ
PISATI. VSE GAMI IZLIVI BRČE, VESELJA,
LJUBEZNI, DO VSAKE STVARI, KI JE PO
NEKEM NEZNAHEM NAKLJUŠJU OSTALA NEPOŠKO-
DOVANA. KAKO SVA SPLOH PREŽIVELA TA

PEKEL ?

ČUDEŽ ?!

NAJ BO KARKOLI, ŽIVA SVA IN NISVA VEČ SANA,
NA ŽALOST SO OB NAMA LE NASINI OTROCI,
OČITNO NIHŌE DRUG NI PREŽIVEL PEKLA.

IZ ODPADKOU GRADIVA "HIŠO". TRUČ U
SVOSEM ŽIVLENJU BOM IMEL SVOLO HIŠO,
SVOŠ DOM, DRUŽINO

"VSAKO ZLO JE ZA NEKAS DOBRO!"

PRIHAJA NOVO ŽIVLENJE!

NASMLAJBA HČERKA UMIRA. UMIRA!

ŽIVLJENJE, NE ZAPUŠTI JE!

OH, OH NE, NE . . . . . UMRLA JE.

UMRLA ZABADI PERLA, KI GA JE NAREDIL ČLOVEK.

PREKLINJAM DAN, KO JE USODA HOTELA, DA JE

PEKEL MINIL, JAZ PA SEM OSTAL ŽIV.

PREKLETO, ZAKAJ DANNO JAZ?

SMRT, PRIDI!

NASEL SEM OGLEDALO. KDO JE TA NAKAZA
U NJEM? JAZ? NE, TO NISEM JAZ, NE
MORE BITI RES.

PEKEL, BODI PREKLET!

ZORET SVA SANJA, ŽENJA IN JAZ. OTROCI,
OTROCI . . . . . POMELI BO!

SEVANJE JE POUŠOD. PEKEL!

KONEC!

ŽE DEBETI GLEDAM SMRT, DA, UMRLA JE. EDINO BI-
TJE, KI MI JE ŠE OSTALO. NE ZDRŽIM VEČ VIL
BI SE, PA NIMAM MOČI, NIMAM MOČI!!!

SMRT.

1. I. 2002 SREČNO NOVO LETO

ČLOVEK JE IZUMRL.

ŠIFRA: "SPACE"

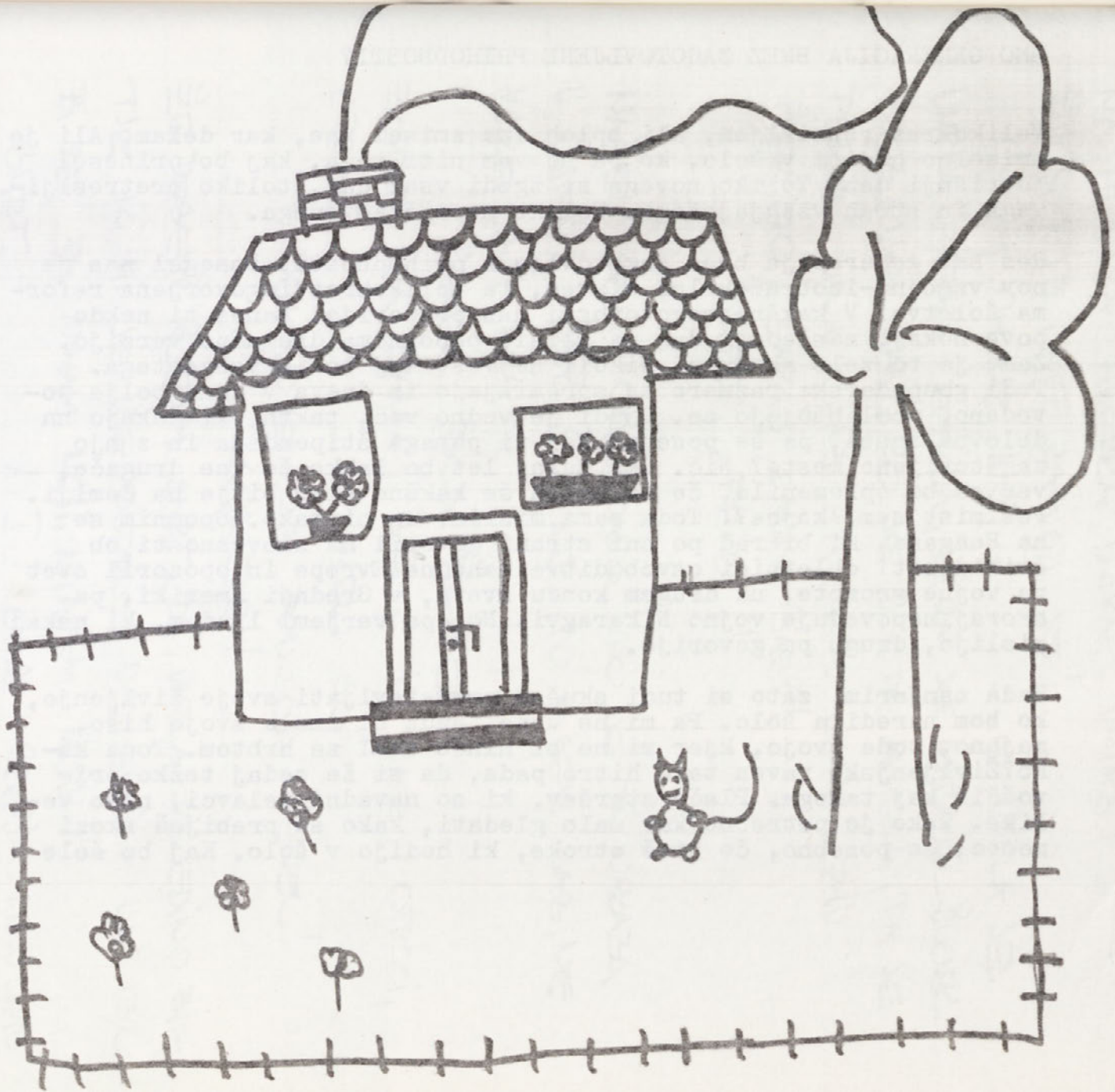
SMO GENERACIJA BREZ ZAGOTOVLJENE PRIHODNOSTI?

Velikokrat razmišljam, ali sploh ima smisel vse, kar delam. Ali je smiselno hoditi v šolo, ko pa ne vem niti tega, kaj bo prinesel jutrišnji dan. Toliko novega se zgodi vsak dan, toliko pretresljivega in strah vzbujajočega. Toliko nepričakovanega.

Res smo generacija brez zagotovljene prihodnosti. Dosegel nas je nov vzgojno-izobraževalni sistem, ta tolikokrat izgovorjena reforma šolstva. V kakšne negotovosti nas postavlja. Danes ti nekdo pove nekaj, naslednji dan pa slišiš popolnoma drugačno verzijo. Zame je to zelo naporno. Nikoli ne veš, kaj bo iz vsega tega. Tudi gospodarske razmere se spreminjajo iz dneva v dan, bolje povedano, poslabšujejo se. Ljudi je vedno več, takih, ki čakajo na delovna mesta, pa še posebej. Kaj ti pomaga štipendija in z njo zagotovljeno mesto? Nič. Čez nekaj let bo lahko že vse drugače, vse se bo spremenilo, če bo sploh še kakšno živo bitje na Zemlji. Pesimist sem, kajne?! Toda sama mislim, da ni tako. Spomnim se na Reagana, ki bi rad po eni strani govoril na slovesnosti ob štirideseti obletnici osvoboditve zahodne Evrope in opozoril svet na vojne grozote, na drugem koncu sveta, v Srednji Ameriki, pa skoraj napoveduje vojno Nikaragvi. No, pa verjemi ljudem, ki nekaj mislijo, drugo pa govorijo.

Rada sanjarim, zato si tudi skušam predstavljati svoje življenje, ko bom naredila šolo. Pa mi ne uspe. Rada bi imela svojo hišo, majhno, toda svojo, kjer mi ne bi nihče stal za hrbtom. Toda kako? Življenjska raven tako hitro pada, da si že sedaj težko privoščiš kaj takega. Plače staršev, ki so navadni delavci, niso velike. Tako je potrebno kar malo gledati, kako se prebiješ skozi mesec, še posebno, če imaš otroke, ki hodijo v šolo. Kaj bo šele

čez nekaj let? Tega, kar bo, se zelo bojim, ker mislim, da ne bo prav nič dobrega.

Glede šole sem se že odločila. Ali bodo sprejemni izpiti ali ne, pa še ne vem. Ne vemo zagotovo niti tega, ali bodo mogoče zaključni izpiti v srednji šoli. To dela nas šolarje zelo nervozne, saj ne vemo, kaj bo z nami. Pač, lahko je ljudem razpravljati in odločati o drugih, ko sami niso udeleženi neposredno v vsem tem. Lahko jim je načrtovati prihodnost in življenje drugih, ne zavedajo pa se, da smo živa bitja, da smo iz mesa ter krvi in nam prav zares ni vseeno, kaj se z nami dogaja.

Toda kljub temu ne smemo obupati. Saj kot pravi pisatelj Kavčič v povesti Pustota, človek zdrži več kot žival. Nikoli ni tako slabo zanj, da ne bi moglo biti še slabše.

Skupaj si moramo prizadevati za vse pomembne stvari, kot so mir, prijateljstvo, za gospodarski napredek in vsestranski razvoj. Če si bomo prizadevati za to, bo tudi naša prihodnost zagotovljena.

Andreja Šušteršič, 4.c

TUDI TO VPRAŠANJE ME ŽE ZANIMA

Vsi se zavedamo, da je pri nas nastopil čas varčevanja. Paziti moramo na vsak dinar. A vprašujem se, če moramo z varčevanjem začeti ravno pri novorojenčkih in njihovih materah. Trenutno se namreč veliko govori o podaljšanju porodniškega dopusta in nikakor ne morem razumeti tistih, ki so proti temu. No, verjetno se je ob tem stavku kdo nasmehnil in si mislil: "Dekle, ki bo nekoč verjetno mati!" A ne pišem tega le v imenu mater in "potencialnih kandidat" za materinstvo, ampak tudi v imenu vseh tistih otrok, ki svoje dneve preživljajo v jaslih, ločeni od mamic.

Dejstvo je, da v preteklosti ni bilo govora o porodniških dopustih, a tedaj matere v večini niso bile zaposlene. Po drugi svetovni vojni, ko so se tudi ženske zaposlile, matere niso ostajale dolgo s svojimi dojenčki. In prav nekatere od teh so danes tako zelo proti podaljšanju dopusta. Toda zdi se mi, da je čas dokazal, da je to potrebno. Slovenci počasi postajamo narod starejših ljudi. Nataliteta je veliko premajhna. Mlade žene se težko odločijo za otroka, ko natanko vedo, da bo moral pri sedmih ali osmih mesecih, ko bi mater najbolj potreboval, oditi v jasli, k tujim ljudem; da se jim bo trgalo srce, ko bodo v zgodnjih jutranjih urah, ko še odrasli s težavo vstanejo, prebujale svojega otroka. Pa tudi v kasnejših otrokovih letih se lahko pokažejo negativne posledice, če je odtrgan od svoje matere v najnežnejših mesecih svojega življenja. Že tako so družine danes vse bolj razbite zaradi večne dirke za materialnimi dobrinami in zaradi današnje hitrosti življenja. In še nekaj me zelo bode v oči. Mnogokrat sem že slišala, ali pa kje prebrala, da se za podaljšanje porodniškega dopusta borijo le mladi in sicer zato, ker si hočejo svoje že tako lahko in "z rožicami postlano" življenje še bolj olajšati in olepšati. A kdo, ki pozna današnje razmere, sploh še verjame v to? Že prihodnost današnjega mladega človeka je zelo negotova;

tu je grozeča nevarnost atomske vojne, ki bi bila tretja in verjetno tudi zadnja svetovna vojna; človeka vse bolj ogrožajo ekološki problemi. In že tu lahko končam z naštevanjem, ne da bi posebej poudarjala še problem zaposlitve, stanovanja, inflacije, in s tem v zvezi tudi rasti cen. S tem ne mislim zanikati trpljenja in truda vseh tistih generacij, ki so živele in ustvarjale v revščini pred drugo svetovno vojno, umirale med njo in po njej iz ruševin dvignile novo domovino. Le odpreti hočem oči vsem tistim, ki mislijo, da je danes živeti zelo lahko.

Mislim, da vsak čas prinese mnogo lepega, a žal tudi, in morda celo več, težav in trpljenja. Zato bi se morali prav vsi truditi, da bi si skušali, kolikor je mogoče, olepšati tiste trenutke, ko živimo. In trdno sem prepričana, da bi s podaljšanjem porodniškega dopusta dosegli prav to - olepšali bi si delček življenja. A ne le mamicam in njihovim otročičkom, ampak vsem tistim ljudem, ki jih razveseli pogled na nasmejanega otroka in srečno mamico.

Marjeta Kramar, 4.a

Afrika je obsežen kontinent, ki skriva tisoč in eno skriynost in težko jih bo zajeti v neko celoto. Vemo, da je Afrika dežela bede in bogastva, izkoriščanja in umiranja ljudskih množic, bogata z naravnimi surovinami in še bi lahko našteali. Toda Afrika bo ostala Afrika, sinonim uboštva.

Že iz pretekle in polpretekle zgodovine vemo, da je bila Afrika tisočkrat bičan kontinent. Po njej so hlepele vse evropske in svetovne velesile. Razkosale so jo, jo izčrpale in po drugi svetovni vojni prepustile na propad ali uspeh. Vendar je prvi prevladal drugega. Zakaj? Temu je težko postaviti piko na i. Saj vemo, da Afriko še vedno izkoriščajo tuje multinacionalne družbe, ki ji vsiljujejo svoja načela o gospodarstvu, pa tudi o politiki. Tako se sedaj Afrika bori na eni strani s tujimi gospodarji, na drugi pa z lastnim ljudstvom, ki je spoznalo prevaro tuje civilizacije. Vsak dan lahko beremo v časopisih, v zadnjih dneh še posebno, o lakoti, ki pesti milijone ljudi po celem kontinentu, posebno pa še v Etiopiji. Vsak dan umre veliko otrok zaradi podhranjenosti, odraslih ljudi zaradi izčrpanosti. Ves svet gleda to bedo, a pomaga le malokdo. Res je, da si organizacija združenih narodov prizadeva za čim večjo pomoč črnskemu ljudstvu, ki živi v skrajnih razmerah. Ljudje tavajo na milje daleč, da bi našli kos kruha, dobili požirek vode in eno, vsaj eno toplo in ohrabrilno besedo, da prihaja pomoč, da bo bolje. Toda, kaj vse se dogaja s prispelo hrano, ne ve nihče. Ko ladje pripeljejo tovor, se le-ta porazgubi na vse konce in kraje, vendar do najbolj ogroženih prispe le malokdaj. Čeprav je ta hrana poslana kot pomoč, se nekateri bogati ljudje z njo okoriščajo in jo prodajajo po visokih cenah lačnim ljudem, ki pa nimajo osnovnih živil, kaj šele, da bi imeli denar in da bi si z njim kupili hrano. Nezaslišan korak so storile tudi Združene države Amerike, ki so izstopile iz OZN, saj so dejale, da one nimajo nobene koristi od članstva, ne zavedajo pa se,

EONTEG

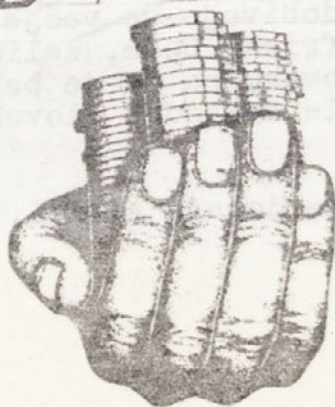
da drugi ljudje, revni ljudje potrebujejo njeno pomoč, saj so ZDA najmočnejša država na svetu, ki samo za oborožitev namenja bajne vsote denarja. Če bi le peščico tega namenili za Afriko, bi se razmere izboljšale, toda ne. Sicer pa na tako upanje oziroma dejanje ne moremo čakati, saj ZDA vendar ja niso tako neumne, da bi se dale opehariti za eno pershing raketo, ki bi jo lahko izdelale za ta denar. In potem bi imela Sovjetska zveza premoč in... dajte no, kje pa živite, ljudje? ZDA so pač preveč zagledane vase, v svojo slavo, da bi odmaknile nekaj dolarjev s kupčka denarja, ki je namenjen oborožitvi. Leta suše in bede se bodo nadaljevala, toda to sploh še ni vse, kar pesti Afriko. Zloglasna rasistična organizacija Apartheid razpreda svoje mreže v južnoafriški republiki in ne pusti domačinom niti najmanjših pravic. Ljudje, predvsem belci, bi se morali sramovati svojih dejanj. Toda ne, kje je še kakemu belemu kapitalistu padlo v glavo, da bi se v parku usedel na isto klop kot črnc, se peljal z istim avtobusom. Ne! Sedaj nameravajo celo zgraditi posebno naselje, omreženo z bodečo žico, v katero bi stlačili uboge ljudi. Ali vse to ne spominja na dejanja Hitlerja, od katerih je preteklo že štirideset let in se jih sramuje cel svet, vse človeštvo? Da belci bodo v Južni Afriki storili isto, kot so delali Nemci v drugi svetovni vojni. Gradili bodo nekakšna taborišča za domačine, prvotne prebivalce črne Afrike, ki so tako rekoč pravi lastniki zemlje. Ti bodo sedaj izkusili, česa vsega je zmožen, najinteligentnejše bitje na našem planetu. Protí vsemu temu in drugim problemom se borijo razne organizacije. To so organizacije, ki se bojujejo za osvoboditev izpod tujih, grabežljivih rok, ki v zadnjem času dobivajo še večje apetite po bogastvu, ki jih skriva mogočna Afrika. Upam, želim si, da bi jim uspelo, saj vsak narod, vsak človek, pa če je bel, črn ali rumene barve, zasluži svobodo, kajti le svoboden človek je res tisto, na kar si lahko ponosen.

Sramujem se vsega, kar se dogaja Afriki, deželi tretjega sveta.

Sama ji ne morem pomagati, čeprav sem v okviru Rdečega križa prispevala dvesto dinarjev od svoje žepnine za boj proti lakoti. Ni veliko, toda morda sem prav enemu izmed otrok preskrbela kos kruha, ki ga ogleduje kot največje darilo današnjega dne. S svojimi velikimi črnimi očmi zre v dan, v svet, v boljši jutri.

Renata Jakopin, ž.e

Mi smo svet. Mi smo tisti, ki bodo ustvarili boljši svet,... Pesem ameriških glasbenikov se širi po našem planetu, posnetki prestradanih in starikavih obrazov se vrezujejo v naše duše. Radi bi pomagali in to takoj! Vendar pa katastrofa ni nastala od včeraj do danes in zato je tudi ne moremo rešiti do jutri. Če bomo hoteli rešiti Afriko iz položaja, v katerem se je znašla, bo treba vzeti pamet v roke in okrepiti zdravstveno službo, kajti nataliteta je vrtoglavo visoka. V drugi vrsti pa bi bilo treba pozornost posvetiti kmetijstvu, saj bi si s krožnim menjavanjem kultur Afrika lahko sama pridelala velik delež hrane, ki jo tako zelo potrebuje. Tu so še diktatorski režimi, ki ustvarjajo težke življenske pogoje za navadnega človeka in ki jim ne botrujejo le belci. Zavedam se, da je o vsem tem lažje govoriti, kot to uresničevati, vendar le to predstavlja pravo pomoč za tiste ljudi in zato si ne upam trditi, da sem s svojim denarnim prispevkom kaj prida pomagala.

Sara Oberžnik, 3.b

Kadar razmišljam o svojem življenju v usmerjenem izobraževanju, se najprej spomnim svoje prve šolske naloge, v kateri sem opisal želje, ki sem jih imel. Če bi sedaj bral svoje takratne misli, bi se najbrž ob mnogih samo nostalgичno nasmehnil in si dejal: "Bil sem mlad in naiven, poln vere v to, za kar sem se odločil. Od vsega tega v meni ni ostalo veliko."

Če povem po pravici, sem od usmerjenega izobraževanja pričakoval veliko več. Morda tudi zato, ker takrat še nisem znal kritično tehtati vseh "govoranc", ki sem jih poslušal po televiziji, radiu in bral v časopisih. V sebi sem si tako zgradil idealno podobo srednje šole, ki pa se je v meni skozi izobraževanje kmalu začela podirati. Za program, ki ga obiskujem, sem se odločil, ker sem hotel pridobiti čim več splošnega znanja. Najprej sem bil s stvarmi, ki so mi jih podajali profesorji, zadovoljen, ker sem kot čisti naravoslovec menil, da je splošno znanje pač znanje o naravoslovju. Naenkrat pa mi je nekje začelo nekaj primanjkovati, ko sem hotel dojemati celotno podobo sveta. Spoznal sem, da pravzaprav ne vem ničesar, ker ne znam v bistvu ničesar povezati v celoto. Bil sem razočaran nad sabo in od takrat dalje se je izgubila tudi moja nekdanja trdna volja do obiskovanja pouka. Enostavno nimam več toliko veselja, da bi se posvetil šoli. In včasih mi je bila šola vse!

Ko razmišljam, zakaj je v meni prišlo do vsega tega, sem prese-

nečen nad seboj. Čudno se mi zdi, da je lahko naravoslovna šola v meni porodila pravzaprav željo po spoznavanju družbenoslovnih znanosti, zanimati sem se začel za književnost in kulturo, zamarjati pa matematiko, kemijo, fiziko, ki sem jih včasih naravnost ljubil. Morda je v meni ravno pomanjkanje družboslovnega znanja, moja nemoč, da bi dojel družbene in človeške (in s tem lastne) probleme, v meni porodila zanimanje za moj položaj v družbi in obvladovanje svojega mišljenjskega sveta. Žal mi je, da mi ta srednja šola ni omogočila, da bi to znanje sprejel, in zato sem moral porabiti mnogo več časa za lastno izobraževanje, žal na račun rednega pouka.

Na drugi strani pa so me od šole odvrnili učni programi, ki so zastavljeni tako, da mi sicer zvemo mnogo pojmov, ne naučijo pa nas samostojno razmišljati. Ne dajo nam tudi celotne predstave o svetu, ker se preveč spuščajo v podrobnosti, tako da res vidimo "le drevo, gozda pa niti ne opazimo." Škoda tudi je, da ti učni programi obremenjujejo tudi učitelje, ki tako nimajo časa, da bi nam, čeprav to želijo, resnično pokazali tisto, kar bi nam pomagalo živeti, kot to terja sodobni svet. Če pa se ne bomo znali gibati v družbi, bodo z nami upravljali politiki in birokrati v svojo korist. Upam, da ta napaka usmerjenega izobraževanja ni bila storjena namerno in da bodo sestavljalci programov dojemali, da si mlad človek želi razmišljati, ne pa biti stroj za sprejemanje in oddajanje podatkov.

Nekaj pa mi je srednje izobraževanje le dalo: spoznal sem, kaj me zanima. Zanima me človek. Človek v naravi, človek v družbi!

Borut Cerkovnik, 4.a

MOJE ŠPORTNO DOŽIVETJE V LETOŠNJI ZIMI

Za teden dni smo šli prvi letniki pedagoške usmeritve na smučarski tečaj na Pohorje na Areh. Ti dnevi so bili tako lepi, da jih gotovo ne bom nikoli pozabila, da ko smo odhajali, smo z željnimi obrazi zrlji na belino visokogorskih smučišč in marsikdo si je prisegel, da se še vrne.

Ko sem se peljala v šolo na dan odhoda na Areh, sem gledala skozi okno, mi je po glavi brodila le misel: Kako bo? Ko sem prispela, sem ugledala že veliko učenk, ki so čakale avtobus. Ob steni so bili prislonjeni nahrbtniki. Z očmi sem na hitro ošinila smuči in videla nove in stare, dobre in slabe. Avtobus ni imel zamude in odpeljali smo se proti težko pričakovanemu Arehu. V začetku smo bili zelo molčeči. Slišalo se je le tiho petje motorja in popevke v radiu... Ogledovala sem si zasedene pohorske gozdove in čudovit pogled mi je prekrila megla, ki se je od nekod pritihotapila. Kljub megli nismo imeli posebnih težav in smo srečno prispeli na zastavljeni cilj. Pred hotelom smo počakali, da so nam dali ključe od sob. In čez dobro uro smo že na smučeh čakali tovariše. Razdelili so nas v skupine. V skupini, v katero sem prišla, nas je bilo deset. To popoldne se nismo vozili z vlečnico, ker še nismo imeli kart. Začeli smo z učenjem. Učili smo se obrat na mestu za 180°, smuk poševno, smuk naravnost in prestopanje k bregu. Slabo vidljivost je še poleg megle poslabšal sneg. Bila sem zadovoljna, da smo šli kmalu v hotel, ker me je že mrzilo.

Jutro je bilo čudovito. Smučišča je na novo pobelil sneg in iznad gora se je dvignilo sonce in nas vabilo. Nizka temperatura nam ni uničila veselega razpoloženja. Za tovarišem smo se spustili po strmini. Novo zapadli pršič nas je grizel v obraz. Učili smo se

voziti po celcu. "Gibaj, gibaj!" je kričal tovariš. "Krivine smuči se ne smejo zapičiti v sneg!" Trudili smo se, da bi bili čim boljši. Kolena so nam bila vroča in noge so nas bolele. Večkrat smo šli na čaj v bližnjo kočo, ko nas je zeblo. Dopoldne je hitro minilo. Do dveh smo imeli po kosilu počitek, nato pa zopet na sneg.

Prva dneva smo smučali na Ruški progi, nato pa smo šli na Cojzarco. Tam je bila proga bolj strma in na našo žalost tudi ledena. Led nas je jezil in nas obračal, ko smo najmanj pričakovali. Ves čas je z nami smučala medicinska sestra, ki je ob potrebi priskočila na pomoč. Zaradi ledu smo šli potem na Žigart, najvišjo točko Pohorja. Od tam je lep razgled, saj vidiš širino pohorskih gozdov, pa tudi avstrijske Alpe... Učili smo se hitro vijuganje, nato pa paralelno hitro vijuganje.

Dnevi so minevali, da še sama ne vem kako. Veliko smo smučali, vendar ob večerih spet želeli jutra, da bi spet lahko stali na smučeh.

V torek in petek smo imeli disco. Plošče je vrtel starejši mož, ki je prišel iz Maribora. Melodija je donela po hotelu in predajali smo se ritmu glasbe. V petek smo praznovali tudi pusta. Našemi-li smo sebe pa tudi tovariše. Po krajši zaključni proslavi smo začeli s plesom in plesali tja do dvanajste ure. Neradi smo odšli v sobe, bili smo zares razposajeni, a zavedali smo se, da bo naslednji dan dan odhoda, v ponedeljek pa bomo morali zopet v šolo.

Hočeš ali nočeš; ob pol enih smo bili vsi na avtobusu. Žalostni smo gledali za hotelom Areh, ki je kmalu izginil izza belih smrek. Vračali smo se po isti poti kot smo prišli. Priznam pa, da si še nisem želela domov. Ko smo se spustili s Pohorja, smo opazili, da je v dolinah sneg že skoraj skopnel. Dolgo časa se nisem mogla sprijazniti s tem, da je konec lepega. Doma sem bila slabe volje in misli so mi venomer uhajale na Areh.

Janja Jakša, l.d

GNIA

PROCLAVE
MISPLICE

ST-EXT

1957

VODNAR (21.1. - 19.2.)

Z vašimi prebavili nekaj ni v redu. Zato nujno pojdite k zdravniku, ki vam bo najbolje svetoval. Če ste zaročeni, bi bil čas, da začnete misliti na zakon. Varujte se ostrih predmetov. Vaša srečna številka je 1.

RIBI (20.2. - 20.3.)

Premalo ste jedli kolerabe, karfiole in regrata - to se pozna na vašem želodcu. Ona - bo spoznala Don Kihota iz 3. letnika. On - se vrti okrog fazanke z dolgimi lasmi. - Pazi! Precej je naoštrena! V šoli vam dobro uspeva. Vsak dan prinašate domov boljše ocene.

Srečna številka je $5/6^n$.

OVEN (21.3. - 21.4.)

Preveč ste jedli kislega zelja. To se vam pozna na obrazu. V drugem nadstropju gimnazije malo manj zavijajte na desno - njej to ni všeč! Stavite na številko 3 ali 82. Bodite bolj zgovorni.

BIK (22.4. - 20.5.)

Preveč ste se predali pomladnemu vetru, zato se v redovalnici nabirajo čudne stvari. Priporočamo striženje. Če se boste na balin, boste nekaj posebnega. Vaša vila (princ) vas bo še bolj ljubil(a). Primanjkuje vam vitamin B - kmalu se bodo pojavile "pege" na koži.

Sreča se skriva za številko 998¹².

KDOR SE SMEHLJA, NAMESTO, DA BI BESNEL,
JE VEDNO MOCNEJSI.

(Japonski pregovor)

DVOJČKA (21.5. - 21.6.)

Odkrila bo, da nisi mislil samo nanjo, zato se oboroži z blazinami, ker bo padalo. Ona najbolj pozorno gleda šolskega KRIZAJA - prima je. Boleli vas bodo zobje, ker ste hodili po prepihu. Srečna telefonska številka je 800-061.

RAK (22.6. - 22.7.)

Nabiti ste z zdravjem in energijo, ki jo razmetavate na vse strani. Pazi nanjo; DON HUAN iz čevljarske se sumljivo suka okrog nje. Vaši dihalni organi so nevarno prizadeti - svetujemo, da se vključite v organizacijo "BOJ PROTI KADILCEM". Vaša številka je 10/014.

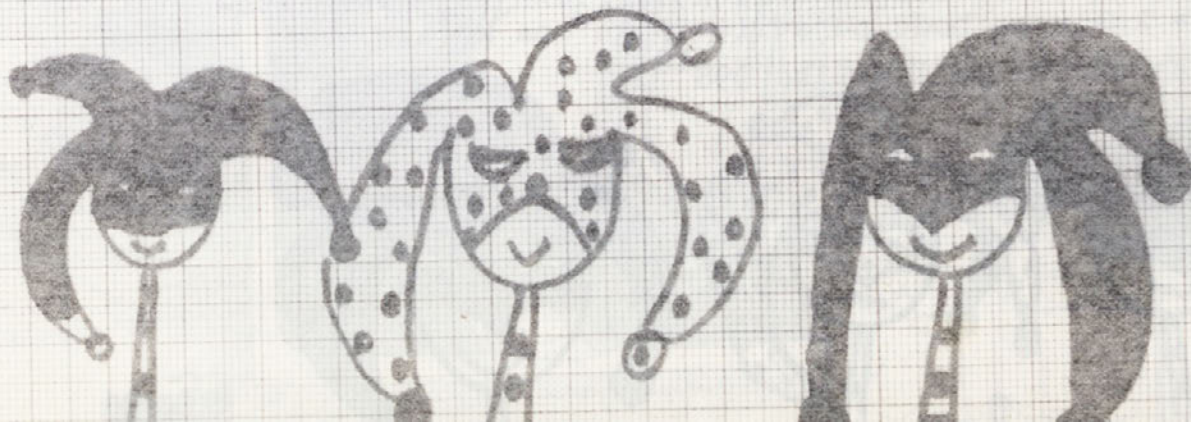
LEV (23.7. - 23.8.)

Zopet je prišel vaš čas. Pomlad. Toda ne veselite se preveč. Čez teden dni boste grozno jokali, kajti izpadel vam bo zob. Imeli boste angleško gripo, kot posledico pretiranega učenja angleščine. Ostanite doma vsaj en teden.

Srečna številka je $x^6-875+45i$.

DEVICA (24.8. - 23.9.)

Sančo Pansa iz 2. letnika toči solze za teboj. Usliši ga! Pomagaj mu, da shujša. On naj ne gleda za kokoško iz 1.a, kajti kmalu bo prehudo kikirikal. Primitite se za knjige, če ne, bo vaša srečna številka $1/2$.

TEHTNICA (24.9. - 23.10.)

Preveč ste prebirali Boccacciovega Dekameronu. Sedaj vaše možganske celice ne delujejo pravilno. Več jejte surovih jajc in zraven poslušajte Lačnega Franca. Partnerja boste 3 x presenetili, nato pa se bosta oba naveličala.

Srečna številka $\sum_{n=1}^n k = 51$
n=100

ŠKORPIJON (24.10 - 22.11.)

Ne razmišljajte več o stari ljubezni, kajti ta že ima novo. Prav vam je; kajti preveč ste fleksibilni in če to abstrahiramo, si lahko na hitro najdete novo ljubezen (ne v pekariji). Dobili boste neopravičeno uro, ker vam bo povzročilo prebavne motnje.

STRELEC (23.11. - 22.12.)

Brez nesreče tudi sreče ni. Ne splača se jokati, kar je bilo je minilo. Pustite postranske zadeve in se posvetite šoli, v učenju se marsikaj pozabi. Tudi vas čaka sreča, toda navaditi se morate na čebulo. Nekomu boste s svojimi izpovedmi pokvarili večer.

Srečna številka je $\frac{1}{118}$.

KOZOROG (23.12. - 20.1.)

Ne spravlajte učiteljev v slabo voljo, ker vam bo škodovalo. Ne bi smeli gledati filma EMANUELA, kajti to vam povzroča slab spanec in vas je čisto vrglo iz tira. Zberite se. Nasvet: špricajte matematiko in pozdravljajte profesorje - naše največje prijatelje.

ALBERT

